

NATIONAL ACADEMY OF SCIENCES
OF THE REPUBLIC OF ARMENIA
INSTITUTE OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY

**PROCEEDINGS OF INSTITUTE
OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY
1**

**ARMENIAN FOLK CULTURE
XVII**

**TRADITION AND MODERNITY
IN ARMENIAN CULTURE**

FESTSCHRIFT FOR
STEPAN LISITSIAN
ON THE OCCASION OF HIS 150TH BIRTHDAY

YEREVAN
IAE PUBLISHING HOUSE
2018

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ
ՀՆԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ

**ՀՆԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏԻ
ԱՇԽԱՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ**

1

**ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՄՇԱԿՈՒՅԹ
XVII**

**ԱՎԱՆԴԱԿԱՆԸ ԵՎ ԱՐԴԻԱԿԱՆԸ
ՀԱՅՈՑ ՄՇԱԿՈՒՅԹՈՒՄ**

ՍՏԵՓԱՆ ԼԻՍԻՑՅԱՆԻ
ԾՆՆԴՅԱՆ 150-ԱՄՅԱԿԻՆ
ՆՎԻՐՎԱԾ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒ

ԵՐԵՎԱՆ
ՀԱԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ
2018

**Տպագրվում է ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության
ինստիտուտի գիտական խորհրդի որոշմամբ**

Խմբագրական խորհուրդ

Պավել Ավետիսյան (*գլխավոր խմբագիր*), Լևոն Աբրահամյան,
Գրիգոր Արեշյան, Ռուբեն Բաղալյան, Պիտեր Քաուի,
Տորք Դալալյան (*պատասխանատու քարտուղար*), Պատրիկ
Տօնապետեան, Միհրան Գալստյան, Սարգիս Հարությունյան,
Թամար Հայրապետյան, Լորի Խաչատուրեան, Թեո վան Լինտ,
Հարություն Մարության, Արմեն Պետրոսյան, Համլետ Պետրոսյան,
Գագիկ Սարգսյան, Ադամ Սմիթ, Ջուստո Թրաինա

Editorial Board

Pavel Avetisyan (*editor-in-chief*), Levon Abrahamian, Gregory Areshian,
Rouben Badalyan, Peter Cowe, Tork Dalalyan (*assistant editor*),
Patrick Donabédian, Mihran Galstyan, Sargis Harutyunyan, Tamar
Hayrapetyan, Lori Khatchadourian, Theo van Lint, Harutyun Marutyun,
Armen Petrosyan, Hamlet Petrosyan, Gagik Sargsyan, Adam Smith,
Giusto Traina

Համարի խմբագիրներ՝

Հարություն Մարության, Թամար Հայրապետյան, Սուրեն Հոբոսյան

Հ 241 Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի աշխատություններ, 1: Հայ ժողովրդական մշակույթ, XVII: Ավանդականը և արդիականը հայոց մշակույթում / ՀՀ ԳԱԱ հնագիտ. և ազգագր. ինստ.: Խմբ. Հ. Մարության, Թ. Հայրապետյան, Ս. Հոբոսյան. – Եր., ՀԱԻ հրատ., 2018. – 508 էջ: (Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի աշխատություններ, 1):

Ժողովածուն նվիրված է ազգագրագետ Ստեփան Լիսիցյանի ծննդյան 150-ամյակին: Նախատեսված է հումանիտար և հասարակական ոլորտի գիտնականների և հայոց մշակույթով հետաքրքրված ընթերցողների համար:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ներածություն	9
1. Ստեփան Լիպիցյան (ծննդյան 150-ամյակի առթիվ) <i>Լիլիա Վարդանյան</i>	11
I. ՀԱՅՈՑ ՑԵՂԱՍՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԻՆՔՆԱՊԱՇՏՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ՍՐԲԱԴԱՍՈՒՄ	
2. «Թշնամու» կերպարի ձևավորման մեխանիզմները՝ որպես՝ բռնության զանգվածայնությունն ապահովող գործոններ Հայոց ցեղասպանության համատեքստում <i>Հասմիկ Գրիգորյան</i>	18
3. Մուսա լեռան հերոսամարտը՝ ըստ ականատես վերապրողների վկայությունների <i>Վերժինե Սվազլյան</i>	27
4. Անդրանիկ. բանահյուսական կերպարը <i>Ալվարդ Դազիյան</i>	41
5. Հայոց ցեղասպանության նահատակների սրբադասումը՝ որպես մշակութային երևույթ <i>Հարություն Մարության</i>	54
II. ՍՏԱԼԻՆԻԶՄ. ԵՐԵԿ ԵՎ ԱՅՍՕՐ	
6. Кампания этнической депортации армян в 1949г. и подконтингент «турки» среди спецпереселенцев «с Черноморского побережья» <i>Грануш Харатян</i>	66
7. Ալթայյան արքայը՝ որպես նորամուծությունների աղբյուր <i>Լևոն Արրահամյան</i>	81
8. Անաստաս Միկոյանի արձանի տեղայնացումը՝ որպես «հիշողության վայր» <i>Հասմիկ Կնյազյան</i>	90
III. ՀԻՆ ՈՒ ՆՈՐ ԳԱՂԹԱԿԱՆ-ՓԱԽՍՏԱԿԱՆ- ՆԵՐԳԱՂԹՅԱԼՆԵՐԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆՈՒՄ	
9. Սերնդափոխության հիմնախնդիրները հայրենակցական միություններում <i>Աննա Մարկոսյան</i>	106
10. «Պանդի ուխտը»՝ որպես գետաշենցիների ինքնության հարացույց <i>Գայանե Շազոյան, Արսեն Հակոբյան, Վիկտորիա Խորշոդյան</i>	116
11. Ադրբեջանահայ փախստականների (1988-1992թթ.) ինտեգրման և քաղաքացիության ձեռքբերման գործընթացը <i>Շուշանիկ Դազարյան</i>	126

12.	Հայաստան տեղափոխված սիրիահայերի հարմարվելու գործընթացը <i>Արմենուհի Սյրեփանյան</i>	135
13.	Լեզուն որպես սիրիահայերի մշակութային ադապտացիայի կարևոր բաղադրիչ (Էթնոսոցիոլոգիական ուսումնասիրություն) <i>Գայանե Հակոբյան</i>	143
IV. ԹԱՆԳԱՐԱՆԱՅԻՆ ԻՐԵՐԻ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ		
14.	Փողի տեսակները և դրանց ծիսական նշանակությունը <i>Արմինե Զոհրաբյան</i>	156
15.	Հայկական գորգերի հորինվածքների ու զարդանների դրսևորումները միջնադարյան իսպանական գորգերում <i>Լիլիա Ավանեսյան</i>	168
16.	Վիշապազարդ վզնոցներ <i>Սարգիկ Բարայելյան</i>	179
17.	К вопросу о популяризации этнографических артефактов и коллекций в современных условиях рыночных отношений <i>Лианна Геворкян</i>	193
V. ՀԱՎԱՏՔ, ԾԵՍ ԵՎ ՏՈՆ		
18.	Трепанации в эпоху поздней бронзы и в раннем железном веке (по антропологическим материалам из могильников с территории Лорийского района Армении) <i>Анаит Худавердян, Сурен Обоян</i>	206
19.	Հրաշքի գործունը Մոկաց կրոնատեղեցական ավանդություններում <i>Էսթեր Խեմճյան</i>	217
20.	Մարմնից դուրս գտնվող հոգին հայկական հրաշապատում հեքիաթներում <i>Թամար Հայրապետյան</i>	231
21.	Աստվածահայտնության քառասնորդաց (հիննակաց) պահքը (պատմական համառոտ ակնարկ) <i>Հասմիկ Արրահամյան</i>	243
22.	Աղվանքում Վարազ-Տրդատի վահանով վերաբերման ծեսի մասին <i>Արրակ Դարադյան</i>	255
23.	Թատերականացված ծեսի սեղմ արտացոլումը մի բուսանվան մեջ <i>Էմմա Պետրոսյան, Զարուհի Սուջյան</i>	263
24.	Թաղումներ, որոնք կարելի է լուսանկարել և թաղումներ, որոնք չի կարելի լուսանկարել <i>Սմբար Հակոբյան</i>	269

25.	Սամցխե-Ջավախքի հայ կաթոլիկ համայնքը (պատմագագարական ուսումնասիրության փորձ) <i>Սոսե Գրիգորյան</i>	279
VI. ՍՐԲԱՎԱՅՐ ԵՎ ԵԿԵՂԵՑԻ		
26.	Արագածի Տիրինկատար սրբավայրը <i>Արսեն Բորոխյան</i>	290
27.	Միջնադարյան Սաղմոսավանքի սրբությունները <i>Աշոտ Մանուչարյան</i>	302
28.	Կասիոս լեռը Անտիոքի շրջանի հայոց աւանդազրոյցներուն և հաւատալիքներուն մէջ <i>Յակոբ Չոլաքեան</i>	313
29.	Երկու եկեղեցի, երկու համայնք. նորակառույց եկեղեցիների կրոնա-սոցիալական ենթատեքստը <i>Յուլիա Անպոնյան</i>	328
VII. ԺԱՄԱՆՑ		
30.	Սրճարանային միջավայրը Երևանում. արևելյան տարածք՝ արևմտյան հետազծով <i>Գոհար Սյրեփանյան</i>	340
31.	Ազատ ժամանակի կառուցվածքի փոփոխությունները Հայաստանի Հանրապետության քաղաքային բնակավայրերում <i>Ռուբեն Օհանջանյան</i>	353
VIII. ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԽՈՍՈՒՅԹ ԵՎ ՎԱՐՔ		
32.	Մշակույթի և արդի մի շարք հիմնախնդիրների փոխառնչությունները հայաստանյան հանրային ընկալումներում <i>Նիկոլ Մարգարյան, Մելինե Թորոսյան</i>	366
33.	Միջսեռային հաղորդակցության որոշ առանձնահատկություններ հետխորհրդային Հայաստանում <i>Լիլիթ Մանուկյան</i>	383
IX. ԵՐԿՐԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՎԱՔՉՈՒԹՅՈՒՆ		
34.	Երկրագործական մշակույթը Հայաստանում 17-րդ դարում՝ ըստ պատմագիրներ Ջաքարիա Քանաքեղոցու և Ջաքարիա Ազուլեցու <i>Քրիստինե Պապիկյան</i>	392
35.	Վայրի մրգերի հավաքչության արդի դրսևորումները Լոռիում <i>Անժելա Ամիրխանյան</i>	403
X. ՀԵՐՈՍԱՎԵՊ		
36.	Հայ ժողովրդական հերոսական էպոսը <i>Արմեն Պետրոսյան</i>	414

37.	Արամ Ղանալանյանը՝ «Սասնա ծռեր» հերոսավեպի պատումների գրառող և վերամշակող <i>Աննա Պողոսյան</i>	426
38.	Կրոնաժխական տարրերը «Սասնա ծռեր» հերոսավեպում <i>Սարգիս Հարությունյան</i>	439
XI. ՀԵՔԻԱԹ		
39.	Նվիրատու և խորհրդատու կենդանիները հայ ժողովրդական հեքիաթներում <i>Մարինե Խեմէյան</i>	446
40.	Հեքիաթասացությունը մեր օրերում <i>Նվարդ Վարդանյան</i>	458
XII. ԲԱՆԱՀՅՈՒՍԱԿԱՆ ՓՈՔՐ ԺԱՆՐԵՐ		
41.	Մանկական զվարճախոսությունների թեմատիկ դրսևորումները <i>Արմեն Սարգսյան</i>	470
42.	Բանահյուսական և ազգագրական նյութերի կենցաղավարումը Արարատի մարզի Վեդու տարածաշրջանում <i>Սվետլանա Վարդանյան, Հասմիկ Մարգարյան</i>	484
43.	Հայերեն յուրահատուկ բառեր Թուրքիայի համշենցիների խոսվածքում <i>Սերգեյ Վարդանյան</i>	491
	Հապավումներ	503
	Contents	504

ՎԻՇԱՊԱԶԱՐԴ ՎԶՆՈՑՆԵՐ

Աստղիկ Իսրայելյան*

18–19-րդ դդ. և 20-րդ դարի սկզբի հայկական մետաղե (ոսկի, արծաթ, ոչ թանկարժեք մետաղ) զարդերից են «վիշապներով» վզնոցները, որոնք տարածված են եղել Կարինում, Կարսում, Ախալքալաքում, Ախալցխայում, Ալեքսանդրապոլում, Բայազետում, Սասունում, Մուշում, Շատախում, Արճեշում, Թիմարում, Զիլանում, Վանում, Դիարբեքիրում, Թիֆլիսում: Վզնոցների վիշապիկները պատրաստված են ձուլման եղանակով, կախիկները՝ ձուլման, դրվագման, զուգաթելի և հատիկազարդման եղանակներով, ունեն ակներ: 18–20-րդ դդ. վզնոցների վիշապիկները անփոփոխ ձևով գալիս են առնվազն Ք.ա. 7-րդ դարից, որի մասին է վկայում Զիվիեյի պեղումներից գտնված նմուշը: Ներկայացվող վզնոցներն ունեն բուսանալիչեր, մեղուներ, բզեզներ, նորալուսին և ձկներ խորհրդանշող կախիկներ: Մրանք գաղափարական իմաստով կապվում են վիշապի հետ:

Հայկական մշակույթում վիշապներ են պատկերվում տարբեր նյութերից պատրաստված առարկաների վրա, մանրանկարներում և քարե քանդակներում: Վիշապի կերպարի հետ կապված հավատալիքները և ջրամբարների պաշտամունքը բնորոշ են արհեստական ոռոգում ունեցող երկրագործ ժողովուրդներին:

Բանալի բառեր. վզնոց, վիշապ, ձուկ, ջուր, լուսին, ձուլում, մանրարուրք, հատիկազարդում, դրվագում, բուժում, հարստություն:

18–19-րդ դդ. և 20-րդ դարասկզբի հայկական ազգային տարազն ամբողջացնող զարդերից են «վիշապներով» մետաղե (ոսկի, արծաթ, ոչ թանկարժեք մետաղ) վզնոցները: Վիշապների բազմապիսի պատկերավորումները հանդիպում են ասեղնագործության, գորգագործության, մետաղագործության, քարագործության մեջ, միջնադարյան ձեռագիր մատյանների մանրանկարներում և այլուր: Վիշապները լայն տարածում են ստացել նրանց վերագրվող գաղափարական տարբեր իմաստի շնորհիվ:

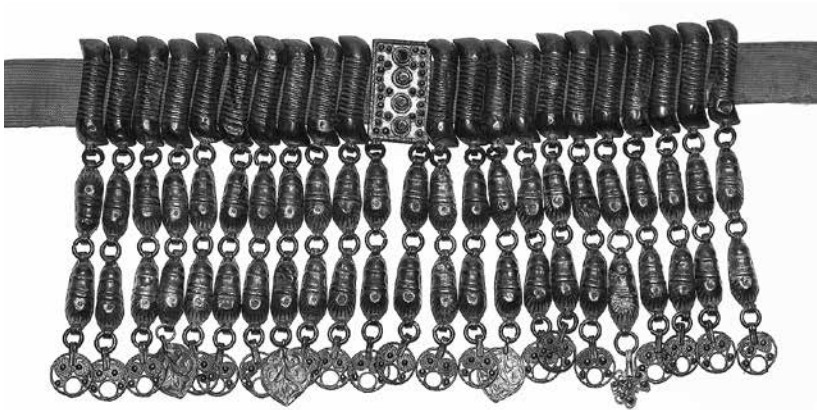
Հայաստանի պատմության թանգարանում պահվող առարկաների, լուսանկարների և գեղանկարների հիման վրա կարելի է եզրակացնել, որ վիշապազարդ վզնոցները, հիմնականում, օգտագործվել են Կարինում,

* Հայաստանի պատմության թանգարանի ազգագրության բաժնի ավագ գիտաշխատող, պատմական գիտությունների թեկնածու:

Նկ. 1. Վզնոց (ՀՊԹ, N 5009), արծաթ, XIX դ., Վանի գավառ, Վանի նահանգ:

Նկ. 2. Վզնոց (ՀՊԹ, N 4577), արծաթ, XIX դ., Շատախ/Թաղ, Վանի գավառ, Վանի նահանգ:

Նկ. 3. Վզնոց (ՀՊԹ, N 5001), արծաթ, XVIII դ., ք. Կարին:

Կարսում, Ալեքսանդրապոլում, Ախալքալաքում, Ախալցխայում, Թիֆլիսում, Բայազետում, Սասունում, Մուշում, Շատախում, Արճեշում, Թիմարում, Զիլանում, Դիարբեքիրում, Վանում: Վզնոցների ընդհանուր կառուցվածքը ամենուր նույնն է, սակայն կատարման նրբությունների որոշակի տարբերություններ ունեն և, որպես կանոն, կազմված են երեք կամ չորս շարքից: Վիշապները գրավում են առաջին՝ վերևի շարքը, պատրաստված են ձուլման եղանակով և ունեն ուղղահայաց դիրք: Նրանք երկու տեսակի են. առաջինը՝ երկգլխանի վիշապներն են, գլուխները վերևում և ներքևում հակառակ կողմեր են նայում, իրանին ուռուցիկ գծանախ-

շերով կամ շեղանկյունաձև, կետիկներով նախշեր կան (լուս. 1): Մի քանիսի բերանը բաց է, աչքը երկարավուն է կամ ուռուցիկ կետով է արտահայտված. այս տեսակին է պատկանում նաև Զիվիեյի պեղումներից գտնված ուրարտական ժամանակաշրջանի վզնոցը, որին կանդրադառնանք քիչ հետո:

Երկրորդ տեսակի, նույն դիրքով շարված ձուլածո վիշապիկների գլխիկներն ընդգծված չեն, նրանք ունեն հակառակ կողմեր նայող սրվող ծայրեր, աչքերը երբեմն ուռուցիկ կետեր են, երբեմն արտահայտված չեն (լուս. 2): Բոլոր վիշապիկները, նրանց շարքի կենտրոնում ու ծայրերին անցկացված մյուս զարդերը, հակառակ երեսի տափակ ձողիկներով հագնվում են ժապավենին: Վզնոցի կենտրոնի զարդը սովորաբար ակներով է, լինում է քառանկյունաձև, ձվաձև ծաղկանման կամ ոճավորված խաչանման, երբեմն՝ վերադիր մանր վարդակներով: Վզնոցի հորիզոնական շարքերը միանում են օղակներով կամ միաժամանակ օղակներով ու փոքր վարդակներով՝ զարդարված գուգաթելով և վերադիր կետանախշերով ու գնդիկներով: Երկրորդ, իսկ երբեմն երկրորդ ու երրորդ շարքերը ոճավորված միջատների կամ կոկոնների նման ձուլածո զարդեր ունեն, իսկ վերջին շարքը բաղկացած է «նորերից»՝ նորալուսնի խորհրդանիշը հանդիսացող կախիկներից կամ նշաձև կախիկներից՝ բոլորը պատրաստված գուգաթելով, հաճախ՝ նաև վերադիր գնդիկներով: Զարդերից շատերի տակի կախիկները բացակայում են կամ մասամբ են պահպանվել: Հակառակ կողմեր նայող գլխիկներով վիշապիկներով վզնոցները տարբերվում են երկրորդ շարքի կախիկներով, որոնք երբեմն ձուլածո ձկներ են (լուս. 3): Սրանք բոլոր վզնոցների հիմնական բաղադրիչներն են: Բացի դրանցից, վիշապավոր վզնոցները այլ տարրեր էլ են ունենում, ինչպես օրինակ տերևանման ոճավորված կախիկներ, ուլունքաշարեր և այլն: Ի դեպ, թե՛ վիշապագլուխ մասերով և թե՛ ավելի ընդհանրացված՝ սրվող ծայրով վիշապիկները թուրքերն անվանել են «տզրուկներ» (sülük) և այդ թուրքերեն անվանումները երբեմն տարածվել են Արևմտյան Հայաստանում, իսկ հետագայում գրանցվել են Պատմության թանգարանի մատյաններում: Վիշապներ խորհրդանշող զարդերը տզրուկի նմանեցնելը թուրքերի կողմից հասկանալի է: Նրանց համար «վիշապ» հասկացությունն օտար է, քանի որ նրանց հավատալիքներում այդպիսի արարածներ չկան: «Վիշապ» են ունենում ռոռզվող՝ հատկապես արհեստական ռոռզման կարիք ունեցող երկրագործ ժողովուրդները: Ինչպես գրում է Վ. Իվանովը. «Վիշապի կերպարը... գլխավորապես ի հայտ է եկել վաղ շրջանի այն պետությունների առասպելաբանություններում (Շումեր, Եգիպտոս, Ուգա-

Նկ. 4. Վզնց, ոսկի, Ք.ա. VII դ., Զիվիև: *Stén Ghirshman R., Iran: Protoiranier, Meder, Achämeniden. München: C. H. Beck, 1964, p. 115.*

րիթ, Հնդկաստան, Չինաստան, Ճապոնիա, Մեքսիկա), որոնց մեծ մասի տնտեսությունը հիմնված էր արհեստական ռոռզման վրա (այսպես կոչված իռիզացիոն կամ հիդրավիկ հասարակություններում), դրա շնորհիվ հատուկ նշանակություն էր ստանում ավելի վաղ շրջանից ժառանգված ջրամբարների պաշտամունքը՝ կապված վիշապի հետ: ...Վիշապի կապը բերքի, պտղաբերության հետ կրկին իմաստավորվում էր այնպես, որ վիշապը հանդես էր գալիս որպես դրական սկզբի մարմնավորում՝ որպես այնպիսի օգնական, որը մարդկանց ջուր է տալիս և հարստություն»¹: Իսկ տգրուկներ միայն բժշկության մեջ էին օգտագործում հայերը: Վիշապի գաղափարը Հայաստանում տարածված է ժողովրդական հավատալիքներում և, ինչպես նշվեց, դեկորատիվ արվեստի որոշակի ճյուղերում, այն, առհասարակ, բնորոշ է հայկական մշակույթին: Վիշապները հավատալիքներում տարբեր կերպարանքներով ու գործառույթներով են հանդես գալիս: Ինչ վերաբերում է երկզվիսանի վիշապներով վզնոցների վաղեմությանը, կրկին անդրադառնանք Ք.ա. VII դարի Զիվիեյում (վայր Ուրարտական թագավորությունում. նաև Զիվան կամ Զուանի՝ հավանաբար Մաննա երկրամասում: Հիշատակվում է ուրարտական արձանագրություններում²) դամբարանից հայտնաբերված նմուշին, որի վիշապները ոչ թե

1 *Иванов В. В., Дракон. – В кн.: Мифы народов мира, т. 1. М., 1991, с. 394.*

2 *Հակոբյան Թ. Խ., Մելիք-Բախշյան Սյր. Տ., Բարսեղյան Հ. Խ., Հայաստանի և հարակից շրջանների տեղանունների բառարան, հ. 2, Երևան, 1988, էջ 308:*

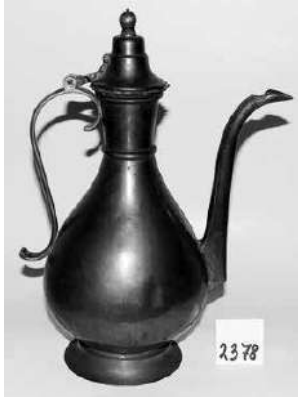

Նկ. 5. Զգեստ (ՀՊԹ, N 1679), թավիշ, մետաքս, ոսկեթել, 1850-ական թթ.,
 ք. Ախալցխա: Տեն Հայկական տարագ, XVIII-XIX դդ., Ալբոմ-կատալոգ,
 Երևան, Հայաստանի պատմության թանգարան, 2014, էջ 21:

նման են, այլ ճիշտ և ճիշտ, առանց որևէ տարբերության, ունեն 18–20-րդ դդ. վիշապների ձևը՝ երկու հակառակ կողմեր նայող գլուխներով, իրանին ուռուցիկ գծիկներով, սակայն սրանց միջև վերադիր հատիկներով ուլունքներ են շարված, որոնց մասին Ռոման Գիրշմանը գրում է, թե հատիկազարդումը բնորոշ է ուրարտական ոսկերչական արվեստին (լուս. 4)³:

Բուսականության հետ կապի, բնության զարթոնքի ու ծաղկունքի, լիության և բարիք բերելու իմաստ ունեցող վիշապը ճոխ ձևավորումով է հանդես գալիս Ախալցխայում՝ կարինցի վարպետի 1850-ական թթ. հատուկ պատվերով կարված զգեստի (ՀՊԹ, N 1679) վրա (լուս. 5): Կանաչ թավշե (կարմիր մետաքսե աստառով), լայնաթև, երկար վերնազգեստի առջևի բացվածքի երկու կողմերում և թևքերին ոսկեթելով ասեղնագործված են բաց բերաններով, լեզուները դուրս հանած, դեպի վեր բարձրացող, ոլորվող իրանով, ամբողջովին ծաղկազարդ մեկական վիշապ: Հագուստի բոլոր երիզները՝ գրպանները ներառյալ, կրկին ոսկեգույն

3 Ghirshman R., Iran: Protoiranier, Meder, Achämeniden. München: C. H. Beck, 1964, pp. 114–115.

Նկ. 6. Սափոր (ՀՊԹ, N 2378), պղինձ, XVIII դ., ք. Կարին:

Նկ. 7. Շերեկի (ՀՊԹ, N 6337), արծաթ, 1848 թ., ք. Կարին:

բուսանախշեր ունեն, իսկ ետևի կողմում նուրբ ծաղկանախշերից կազմված ծաղկաման է ասեղնագործված, որի մեջից դուրս են գալիս բոլոր կողմերն ուղղված ծաղկանյուղեր՝ տարբեր ծաղիկներով և կոկոններով: Հագուստի վերևի հատվածում նույնպես ծաղիկներով և դեպի ներքև սրվող ուրվագծով նախշ կա: Զգեստը, հակառակ ընդունված կարգի, կրել են առանց գոգնոցի: Հատուկ են ընտրված նաև կանաչ ու կարմիր գույները, որոնք կյանքի, արևի, ուրախության ու հարության խորհրդանիշներ են՝ ներդաշնակված վիշապի գաղափարական իմաստի հետ: Գր. Ղափանցյանն անդրադարձել է այս կապին. նրա բնորոշմամբ վիշապները (խոսքը քարակոթող վիշապների մասին է) գարնանային կանաչի հնագույն աստվածության բովանդակության արտահայտությունն են, ավելի ճիշտ՝ բնության կանաչագարդման, առատության, պտղաբերության և երկրագործության պաշտամունքի՝ գուցե կապված ոռոգման հետ⁴: Ոռոգման հետ կապը, ինչպես նշվեց, կասկածից վեր է:

Բույսերի ու վիշապների սերտ կապի արտահայտություններից են նաև հայկական զարդարվեստում ընդունված, նրբագեղ, շուշանի նմանությամբ ձևավորված վիշապները, որոնցում մեկտեղվում են ծաղիկն ու վիշապը. այսպիսի բազմաթիվ օրինակներ կան մանրանկարներում (օր՝ Սշո ճառընտիր, Ավագ վանք, Երզնկա, 1200 թ., ծաղկող՝ Ստեփանոս⁵) և միջնադարյան քարե քանդակներում (ինչպես, թեկուզ, Եղեգիսի Սուրբ Կարապետ եկեղեցու լուսամտի գլխի գույգ վիշապները⁶): Վիշապ-շուշաններ ունեն 18–19-րդ դդ. մետաղե սափորների բռնակները (ՀՊԹ, N 2378

4 *Капанцян Гр.*, О каменных стелах на горах Армении. Ереван, 1952, с. 19–20.

5 *Քյուրքչյան Ա., Բագն (Խաչերեան) Հր.*, Հայկական զարդարվեստ, Երևան, 2010, էջ 104:

6 Նույն տեղում, էջ 55:

պղնձե սավոր, Կարին 18-րդ դ.) (լուս. 6), շերեփները (ՀՊԹ, N 6337, շերեփ, արծաթ, Կարին, 1848 թ.⁷) (լուս. 7) և այլն: Սակայն իրական ծաղկի և երևակայական վիշապի ամենասակնառու կապը «վիշապագլուխ» կոչվող մանուշակագույն, երկշորթ բաժակով ծաղիկներն են (լատիներեն, անգլերեն և գերմաներեն լեզուներով՝ *Dracocephalum*, *Dragonhead*, *Drachenkopf*), որոնք նման են նշված շուշանաձև վիշապներին⁸:

Քանի որ վիշապը գաղափարական իմաստով անմիջականորեն կապվում է բնության ու բուսականության հետ, պատահական չէ, որ վզնոցների վիշապներին միանում են «բզեզները», գուցե «կոկոնները» կամ «մեղուները», ակնհայտ բուսասանիւշերով տարրերը, որոնք բոլոր կենդանի բնությունն են խորհրդանշում:

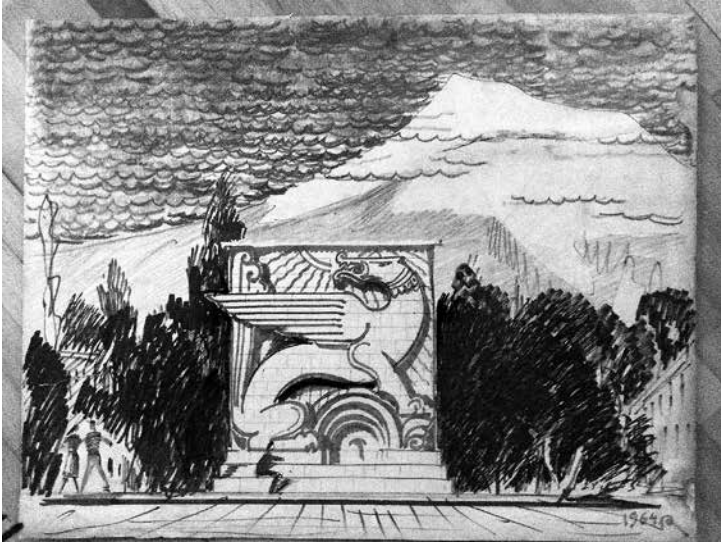
Նկ. 8. Ջրհորդաններ, XIX դ. սկիզբ, ք. Ախալցխա:

Նկ. 9. Ջրհորդան, 2011-2012 թթ., ք. Երևան, Հանրապետության փողոց:

Ջրի ու վիշապի բառացի կապն են արտահայտում վիշապաձև ջրհորդանները: Ամենացայտուն օրինակներից են Կարինից Ախալցխա տեղափոխված հայերի 19-րդ դարի առաջին կեսին կառուցած տների մետաղե ջրհորդանները, որոնք վիշապներ են՝ հաճախ բերանները բաց, լեզուները դուրս հանած, ինչպես զգեստի վիշապներն են: Նրանց կողերին ջրի խորհրդանիշը հանդիսացող ալիքաձև նախշեր կան. ներքևից նայողին թվում է, թե այդ վիշապները ճախրում են (լուս. 8): Արևմտյան Հայաստանում ընդունված են եղել այսպիսի ջրհորդանները: Ի դեպ, վերջերս՝ 2011–2012 թթ. Երևան քաղաքում ևս հայտնվեցին վիշապ-ջրհորդաններ, որոնք, սակայն, գտնվում են շինության ներքևի մասում՝ գետնից քիչ բարձր և լակոնիկ ոճավորում ունեն՝ ամենուրեք վիշապ խորհրդանշող Տ-ի նման (լուս. 9): Վիշապի առասպելական կապը ջրի հետ մարմնավորվել է

7 Մուշեղյան Ե., Հատկանշական ցուցակ թանգարանային ժողովածուների, Երևան, 2009, էջ 21:

8 www.mnp.am/red_book_fauna/arm/p_533.htm

Նկ. 10. Ցայտադրյորի էսքիզ, 1964 թ.,
հեղինակ՝ ճարտարապետ Ռ. Իսրայելյան:

ճարտարապետ Ռ.Իսրայելյանի 1960-ական թթ. նախագծած աղբյուրներում, որոնք, սակայն, չեն կառուցվել: Այդ աղբյուրներից մի քանիսի վիզապները վզնոցներ են կրում և հաստատում ջուր-վիշապ-վզնոց կապը (լուս. 10):

Վիշապի ու ջրի կապի մասին, երևի, ավելի ճիշտ կլիներ սկսել ամպերից: Ինչպես գրում է Ս. Հարությունյանը. «...Առասպելաբանության մեջ վիշապը փոթորկի, պտուտահողմի և փոթորկալից ամպի անձնավորումն է, հենց ինքը փոթորիկը, պտուտահողմն ու ամպը...»⁹: Եվ այդ ամպի տեսքով էլ այն գործվել է որպես գորգի զարդանախշ: Ինչպես արդեն նշվեց, ջրի, պտղաբերության ու բերքի կապի շնորհիվ է վիշապը դրական հատկություններով հանդես գալիս, բարի արարած համարվում ու պատկերվում բարիք բերելու նպատակով:

Ձկների հետ վիշապի կապը ուղղակիորեն արտահայտվում է ձուկ-կախիկների առկայությամբ՝ ամրացած հատկապես կարինցի վարպետների պատրաստած վզնոցների «վիշապիկների» տակից (դեռ չսասած ձկնաձև քարե վիշապները): Ձուկը ևս տարբեր գաղափարներ է խորհրդանշում, որոնցից առաջին հերթին կարելի է նշել պտղաբերությունը և բազմացումը: Գր. Ղափանցյանը գրում է, որ շումերական ձուկ գաղափարագիրը արտահայտում էր «պտաբերություն» և «բազմացում» հասկացու-

9 Հարությունյան Ս., Հին հայոց հավատալիքները, պաշտամունքն ու դիցարանը, Երևան, 2001, էջ 85:

թյունները և որ այդ իմաստները պահպանվել են մինչև այժմ¹⁰: Այն նաև հարստություն է խորհրդանշում. մինչև այժմ էլ Չեխիայում ձկան խոշոր թեփուկ են դնում դրամապանակում, որպեսզի դրամը չպակասի: Չինաստանում ձուկը հարստության խորհրդանիշներից էր¹¹:

Ձկանը վերագրվող պատկերացումների մասին հիշողություններ են պահպանվել Ախալցխայում. ձկան օգնությամբ անցկացնում էին հարբածությունը, իսկ դեղնախտը բուժելու համար ջրի մեջ ձուկ էին գցում և այդ ջրով էին լողացնում հիվանդին¹²: Ըստ Ա.Ի.Ռոբակիձեի, Ծալկայի շրջանում Կարինից վերաբնակված հայերը ձուկն օգտագործում էին զավակ ունենալու նպատակով. կրակի վրա կամ արևով չորացրած իշխան ձուկն աղում էին, դարձնում այլուր, մեղր էին խառնում և տալիս զավակ չունեցող կնոջը: Ավելի հիմնավոր միջոց էր համարվում կենդանի ձուկը. որոշ վայրերում փոքր, կենդանի ձուկն էր անմիջականորեն բեղմնավորողը, այլ տեղերում կարծում էին, որ նա զավակ ունենալու խոչընդոտն էր վերացնում: Երեխա ունենալու համար անզավակ կանայք լողանում էին Գոլիանք գյուղի փոքր եկեղեցու մոտի սրբազան իշխան ձկներով ջրամբարում: Այստեղի ջրով նաև հողն էին ցողում երաշտի ժամանակ անձրև բերելու և հողը բեղմնավորելու հույսով: Բացի դեղնախտից, տարբեր այլ հիվանդություններ է բուժում ձուկը՝ հում իշխանը կիսում էին և դնում կանանց թարախակաված կրծքին: Հիվանդ երեխաներին բուժելու համար լողացնելիս կենդանի ձուկ էին գցում տաշտի մեջ (ինչպես դեղնախտի դեպքում): Կանանց կաթը պակասելիս կամ կտրվելիս կերակրող մայրերին առանց աղի եփած ձուկ էին տալիս՝ այն առատ դարձնելու համար: Նույն նպատակով և նույն կերպ էին վարվում կովերի հետ: Երկու մասի բաժանած կամ մանր կտրատած իշխան ձկով բուժում էին ուռուցքները, կտտրվածքները, հոդախախտումները, աղեստամոքսային հիվանդությունները: Ջրգողությունը բուժելու համար հիվանդը փոքրիկ, կենդանի իշխան պետք է կուլ տար, որպեսզի այն պատռեր ջրով լցված պարկը և փրկեր հիվանդին: Սանամեր գյուղի հավատալիքների համաձայն գոյություն ունեւ ձկների մայր, որը մարդկային լեզվով էր խոսում: Նրա ձայնը վախեցնում էր ձկնորսներին և ստիպում էր հեռանալ իր բնակավայրից: Հին Միջագետքում ձկան և ձկնակերպ մարդու պատկերը ընդհանրապես

10 *Капанцян Гр.*, նշվ. աշխ., էջ 9:

11 *Топоров В. Н.*, Рыба. – В кн.: Мифы народов мира, т. 2. М., 1992, с. 391–393.

12 Հաղորդել է մանկավարժ, Ախալցխայի «Ինտելեկտ» հանրակրթական կոմպլեքսի հիմնադիր, բազմաթիվ գրքերի հեղինակ Լյուբա Մաթևոսյանը 2015 թ.:

բոլոր չար ոգիները պաշտպանող մոգական ուժ ունենալ¹³: Ձկների պաշտամունքը հարատևում է. մինչև այժմ Եդեսիայում (Ուրֆա), օրինակ, սրբազան ձկների ավազան կա:

Այսպիսով՝ պատահական չէ, որ առավելապես Կարնո հայերի վզնոցներն են զարդարում ձկնաձև կախիկները, վկայելով ձկան պաշտամունքի վաղեմի գոյությունը հավատալիքներում: Հիշատակելի են նաև տարբեր վայրերում պատրաստված բուժման ու գուշակության այն թասերը, որոնց կենտրոնի ձողին շարժվող ձուկ է ամրացված¹⁴: Պետք է ավելացնել, սակայն, որ ինչպես վիշապները, այնպես էլ ձկները հավատալիքներում երկակի բնույթ ունեն: Վ.Ն.Տոպորովը նշում է. «Ձուկը կարող է խորհրդանշել ոչ միայն պտղաբերություն, արգասավորություն, լիություն (միֆապոետիկորեն ի նկատի է առնվում ձկան խավիարը), սեքսուալ ուժ, իմաստություն, այլև սղություն, ժլատություն, սեռական պաղություն, անտարբերություն»¹⁵:

Վիշապների հատկանիշներից շատերը վերաբերում են և օձերին: Վիշապների կապը օձերի հետ ոչ միայն նախաշածկով է արտահայտվում, այլև նրանց բնույթով: Ժողովրդական հավատալիքներում, որոշ դեպքերում, նույնանում են սրանց ծագման արմատները՝ օձը մեծանալով դառնում է վիշապ: Բանասիրության մեջ տարբեր ձևերով է ի հայտ գալիս օձի վիշապ դառնալու գաղափարը, օրինակ «Արևհատ և Օձամանուկ» հեքիաթում. «Թաքավորը ... օցի ճուտ ա ունենում... Էտ օցի ճուտը օրական մենձանըմ էր, մի շապտվա վրին համարյա դառավ մի ուշապ»¹⁶: Վասպուրականի հավատալիքներում եթե օձը հարյուր տարվա ընթացքում մարդու երես չի տեսնում, այնքան է մեծանում, որ վիշապ է դառնում, մինչդեռ մարդ տեսնելիս հավում, մաշվում է¹⁷: Այսպիսով զարմանալի չէ, որ սրանց գործառույթներից շատերը համընկնում են:

Ինչ վերաբերում է խորհրդանշանին (ի նկատի ունենք S-ի ձևը), այն և՛ օձ է, և՛ վիշապ: Պատկերագրության մեջ ամենավաղ ժամանակներից եկող այս զարդաձևը, որը տարբեր չափսերով ու ձևավորումներով է հանդես գալիս, մի կողմից նման է իրական օձի հետքին հողի, ավազի վրա ու ջրի մեջ նրա շարժմանը, մյուս կողմից՝ պտուտահողմին, որն ավելի բնո-

13 *Робакидзе А. И.*, К вопросу о некоторых пережитках культа рыбы. – СЭ, 1948, N3, с. 120–121, 126.

14 *Իսրայելյան Ա.*, Մանկական եզակի ապարանջան. – Հայաստանի մայրաքաղաքները: Գիրք I. Վան, խմբ. Հ. Մարության, Երևան, 2013, էջ 258–259:

15 *Топоров В. Н.*, նշվ. աշխ., էջ 391–393:

16 *Ղանալանյան Ա.*, Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, Երևան, 1950, էջ 261:

17 *Լալայեան Ե.*, Վասպուրական. – ԱՀ, գիրք XXV, 1914, էջ 60:

րոշ է վիշապի կերպարին: Տ-աձև պատկերը որպես վիշապի խորհրդանիշ է հանդես գալիս տարբեր ժամանակաշրջաններում՝ այդ թվում և Ք.ա. 5-րդ հազարամյակի ժայռապատկերներում, Ք.ա. 2-րդ հազարամյակի գործվածքներում, ի վերջո՝ 18–19-րդ դարերի Սյունիքի, Արցախի և Սեբաստիայի կարպետների վրա՝ մանրամասնված երկու կամ երեք եղջյուրներով և մեկական պոչով: Խոշոր վիշապանախաչերի միջև ոճավորված բուսանախաչեր են, իսկ մարմիններն ամբողջապես ծածկված են բազմաթիվ համաչափ, մանր վիշապանախաչերով, որոնք ակնհայտորեն բազմացման իմաստն են կրում: Ընդհանրապես հաճախ են առասպելական պատկերացումները զարդանախաչերի վերածվում դեկորատիվ արվեստի ստեղծագործություններում և ամենատարբեր՝ թեկուզ կենցաղային առարկաների վրա. դրանց թվին է պատկանում վիշապի վերոհիշյալ Տ-աձև նախաչը՝ տարբեր ոճավորումներով: Սա գորգարվեստում, ասեղնագործ և տարբեր այլ գործվածքներում շատ հաճախ ոչ միայն որպես գլխավոր զարդ է հանդես գալիս, այլև մյուս նախաչերի հետ միաժամանակ, առանց հատուկ շեշտադրման, սակայն, գործողներն, ամենայն հավանականությամբ, քաջ գիտակցելով են դրանք ստեղծել, իմանալով դրանց մոգական բարեբեր նշանակությունը:

Վիշապներով վզնոցների ու գորգերի նախաչերը, անկախ նյութից, պատրաստման վայրից և ժամանակաշրջանից, զուգորդվում են իմաստային նշված տարրերով: Օրինակ Հայաստանի պատմության թանգարանում պահպանվող N 9578 գորգը՝ գործված 1919թ. Արցախում (238 սմ x 125 սմ) կարելի է խորհրդանշական իմաստով համեմատել վիշապներով վզնոցների հետ: Գորգը ոչ միայն ամպանման վիշապների պատկերներ ունի, այլև նրանց հետ կապված մի շարք հավատալիքներ է բացահայտում. գորգի ողջ մակերեսի երկու միատեսակ, խոշոր ութանիստ նախաչերից յուրաքանչյուրի կենտրոնում, քառանկյան մեջ մեկ սվաստիկա կա, որի երկու բաղադրիչները տարբեր գույներ ունեն՝ սև և կարմրավուն՝ մուգ և բաց: Սրանք վիշապի մոտավոր Տ-աձև խորհրդանիշների ձևն ունեն, որոնք կենտրոնում հատվում են: Քառանկյան զագաթներից մեկական եռածայր ծիլ է դուրս է գալիս, իսկ չորս կողմերում չորս գույգ ամպանման օձերի կամ վիշապների նախաչեր կան: Նրանց ամեն գույգի մեջտեղից երեք ծաղիկ է դուրս գալիս՝ միացած շեղանկյունի կազմող ցողուններով: Խոշոր ութանկյունիներից դուրս՝ մուգ կարմիր հիմնադաշտի վրա գործված են կեռագարդերով շեղանկյունիներ, Տ-աձև բազմաթիվ մանր նախաչեր, երկու չորքոտանի կենդանի: Գորգը երիզված է ծաղկանախաչերի մեկ և նրա երկու կողմերում մեկական զիգզագ գոտիներով: Այսպիսով՝ ամբողջ գորգը

ծածկված է ու երիզված ջուր, բուսականություն, պտղաբերություն, ան խորհրդանշող զարդանախշերով, որտեղ չեն անտեսվել նաև կենդանիները: Ի դեպ, գորգերի այս խմբի բոլոր տարատեսակներն են, որ վիշապանախշերի կամ օձանախշերի կենտրոնից դուրս եկող ծաղկանախշեր ունեն, ծաղկազարդ երիզ և ջուր խորհրդանշող զիգագ գուտի:

Բնական է, որ ի տարբերություն օձերի, վիշապների ավելի մեծ թվով ոճավորումներով պատկերներն են տարածված՝ կապված նրանց ավելի բազմաբնույթ և ֆանտաստիկ լինելու հանգամանքի հետ: Գարեգին Սրվանձոյանցն ասում է. «Վիշապը թերևս յուր ահավորությամբ՝ ի հնումն պաշտված ալ լինի ի հայոց: Արդեն սովորաբար մարդիկ Աստուծո տեղ կը դնեին մեկ մը զայն՝ որ հաճույք և բարիք կը սփռեր, մեկ մ' ալ զայն՝ որմե երկյուղ և պատուհաս կը կրեին. վերջինեն են օձն և վիշապ»¹⁸: Բայց պետք է ընդգծել, որ օձն ու վիշապը նաև սկզբում նշած հաճույք և բարիք սփռողներն էին: Արդեն իսկ վիշապածն զարդերն ու նախշերը դեկորատիվ արվեստում այնքան բարձր գեղագիտական արժեք ունեն, այնքան նրբաճաշակ են, որ միայն բարության գաղափարը կարող է այդ ձևով արտահայտվել, դեռ չասած՝ հավատալիքներում նրա բարիք բերող հատկանիշները: Վիշապի կերպարն ամբողջացնելու ճանապարհին էական է այն փաստը, որ ժողովրդական հավատալիքներում վիշապը կարող է ընկալվել նաև որպես մարդու հոգի: Սրա վկայությունն է Սասունի հետևյալ հանելուկը. «Ատամորթին հեղ հուշափին (վիշապ), թամքը տրած, հուշափ կնաց, թամքը մնաց (մեռնող մարդը և հոգին՝ հուշափը)»¹⁹:

Ինչպես օձն ու ձուկը, այնպես էլ վիշապը բուժելու կարողություն ունի. Վ. Պետոյանը գրում է. «Սասունի ավանդություններում մեծ տեղ են գրավում վիշապներն ու օձերը, որոնք դյուցազներգության և անմահության սիմվոլներ են հանդիսանում:

...Հարմոյի գոմի դիմաց, Խիբլկա կոչված աղբյուրի մոտից դեպի Կնկահոտ կոչված ձորը վիշապի գալարումներ պատկերացնող, ճերմակ կայծքարային մի ճանապարհ է երկարում: Դրան Հուշփի ճամփա էին ասում: Դա մոտ կես կիլոմետր երկարությամբ և երկու մետր լայնությամբ ձգվում է դեպի Գըռշիկ գագաթը: Ավանդաբար պատմում են, թե հսկա մի վիշապ անցնելով այդ ժայռերի վրայից, իր մարմնով ճեղքում է ժայռերը, ճանապարհ բաց անում և գնում Կնկահոտի ձորը, ուր և երկար ժամանակ ապրելիս է եղել ու այնտեղ էլ մեռել, դրա համար էլ այդ ճանապարհը Հուշփի ճամփա (վիշապի ճանապարհ) էր կոչվում: Երբ վիշապը մեռնում է,

18 Սրվանձոյանց Գ., Երկեր, հ. 1, Երևան, 1978, էջ 69:

19 Պետոյան Վ., Սասունի ազգագրությունը, Երևան, 1965, էջ 349:

մոտակա Էդգարդ գյուղի բոլոր մեղվանոցների մեղուները դուրս են թափվում, պարս տալիս ու գնում դեպի Կնկահոտի ձորը, թափվում վիշապի դիակի վրա, ամպի նման ծածկում նրա մարմինը... Էդգարդ գյուղի բնակիչները... զարմանքով տեսնում են հսկա վիշապի դիակը, որի մարմնի ամեն մի մասում մեղուններն են նստել և իրենց խայթոցներն ու վերջավորությունները մտցրել նրա մարմնի մեջ: Այդ տարի Էդգարդն առատ բերք է ստանում... այդ մեղրը, երբ հիվանդներն ուտում են, առողջանում են, կույրերի աչքը լույս է ստանում, ճաղատների գլուխները գեղեցիկ վարսերով են ծածկվում, հիլոտները (թոքախտավորները) քաջատոջ են դառնում»²⁰: Ի դեպ, եթե վիշապաձև վզնոցների սրածայր կախիկները թները ծալած, ոճավորված մեղուններ են, ստացվում է, որ զարդի բաղկացուցիչները միանգամայն համընկնում են այս ավանդության բովանդակության հետ:

Հարստություն տվող են վիշապները. բազմաթիվ օրինակներից կարելի է հիշատակել Արցախի «Փիս կնեգյը» հեքիաթը, որտեղ վիշապները ոչ միայն ոսկիներով լի պարկ են նվիրում հերոսին, այլև շատ միամիտ են ու զգուշավոր²¹:

Այստեղ՝ վզնոցների առիթով, ներկայացվում են օձերի, վիշապների և ձկների միայն բարիք բերելու ու չարից պաշտպանելու գործառնությունները: Սակայն բովանդակային առումով, ըստ էության, շատ ավելի բազմազան են նրանց դրսևորումները, քանի որ, օձը, խորհրդանշելով տրանսցենդենտալությունը, ստորերկրյա աշխարհի ներկայացուցիչ է, որը մշտապես գործ ունի վերերկրյա աշխարհի հետ²², ձուկը հակադիր հատկանիշներ ունի և նույնպես՝ տիեզերական ստորին ոլորտի հետ կապ, իսկ վիշապը պատկերացվում է ն որպես ստորերկրյա, ն՝ վերերկրյա, ն՝ երկնային՝ թռչող արարած:

ОЖЕРЕЛЬЯ С СИМВОЛАМИ ДРАКОНА

Астхик Израелян

Резюме

Армянские металлические (золото, серебро, недрагоценные металлы) ожерелья с «драконами» (вишапами) в 18–19-ом вв. и начале 20-го века были распространены, в основном, в Карине, Карсе, Ахалкалаке, Ахалцихе, Александрополе, Баязете, Сасуне, Муше, Шатахе, Арчеше, Тимаре, Зила-

20 Նույն տեղում, էջ 386–387:

21 Փիս կնեգյը. – ՀԺՀ, հ. V, Երևան, 1966, էջ 515–518:

22 Юнг К.Г. и фон Франц М.-Л., Хендерсон Дж.Л., Якоби И., Яффе А., Человек и его символы. М., 1997, с. 152.

не, Ване, Тифлисе. «Дракончики» литые, большая часть их подвесок изготовлена техникой литья, скани и зерни, некоторые – чеканные. Форма ожерелья с вишапами дошла до нас в неизменном виде по крайней мере с 7-го века до Р. Х., как свидетельствует ожерелье, найденное при раскопках в Зивие.

Подвески представленных ожерелий символизируют растительный мир, пчел, жуков, рыб и новолуние, которые семантически связаны с драконами. В армянской традиции вишапы изображались на камне, в миниатюрах старинных рукописей и предметах, изготовленных из различных материалов. Верования, связанные с образом дракона и культом водоемов, характерны для тех земледельческих народов, хозяйство которых было основано на искусственном орошении.

Ключевые слова: ожерелье, дракон, рыба, вода, луна, флора, литье, скань, зернь, чеканка, лечение, богатство.

NECKLACES WITH DRAGON SYMBOLS

Astghik Israelian

Summary

Armenian metal (gold, silver, non-precious metals) necklaces decorated with dragons were widespread in Karin, Kars, Akhalkalak, Akhaltskha, Aleksandropol, Bayazet, Sasoon, Moosh, Shatakh, Archesh, Timar, Zealan, Van, Alexandropol, and Tiflis in the 18th–19th centuries and the beginning of the 20th century. The “dragons” on necklaces were cast, while the dragon-shaped pendants were made by casting, engraving, double-threading, granulation, etc.

An example of such a necklace found in Ziviye during archaeological excavations, suggests that the origin of the dragon motif found on necklaces of the 18th – 20th century can be traced back to at least the 7th century B.C. The necklaces with dragons have pendants depicting various objects, such as bees, beetles, fish, the new moon, and vegetation. These have an ideologically connection to the dragons. In Armenian tradition, dragons were represented on objects made of different materials, in miniatures of manuscripts, and on carved stone. The beliefs connected with dragons and the worship of water reservoirs are characteristic to the agricultural peoples, whose subsistence economy was based on artificial irrigation.

Keywords: necklace, dragon, fish, flora, water, moon, casting, filigree, granulation, engraving, healing, wealth.

ՀԱՊԱՎՈՒՄՆԵՐ

- ԱՀ — Ազգագրական հանդես
ԱՇՍԱՀ — Արմեն Շավարշի Սարգսյանի անձնական հավաքածու
ԳՀ ՓԺԲ — Գարեգին սարկաուզ Հովսեփեանց, Փշրանքներ ժողովրդական բանահիստիոթինից
ԳՄ — Գարեգին Սրվանձտյանց
ԵԼՄ — Ե. Լալայեան, Մարգարիտներ հայ բանահիստիոթեան
ԷԱԺ — Էմինեան ազգագրական ժողովածու
ԼՀԳ — Լրաբեր հասարակական գիտությունների
ՀԱԲ — Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն
ՀԺՀ — Հայ ժողովրդական հեքիաթներ
ՀՀ ՀԱՀԽ — Հին աուանդական հեքիաթներ Խոտորջրոյ, հաւաքեց Հ. Մ. Հաճեան
ՀՀ ՊԿՊԱ — Հայաստանի Հանրապետության պատմության կենտրոնական պետական արխիվ
ՀՍՀ — Հայկական սովետական հանրագիտարան
ՄՄ — Մեարոպ Մաշտոցի անվան մատենադարան
ՆԳՆ — Ներքին գործերի նախարարություն
ՊԲՀ — Պատմաբանասիրական հանդես
Վկ — Վկայություն
ՔՀ — «Քրիստոնյա Հայաստան» հանրագիտարան
МНМ — Мифы народов мира
СЭ — Советская этнография
СПГУ — Санкт-Петербургский государственный университет
ЧГИКИ — Чувашский государственный институт культуры и искусств

CONTENTS

Preface	9
1. Stepan Lisitsian (on the occasion of his 150th birthday) <i>Lilia Vardanyan</i>	11
I. THE ARMENIAN GENOCIDE, SELF-DEFENCE, CANONIZATION	
2. Shaping the image of “the enemy” as supporting factors for the mass violence in the context of the Armenian Genocide <i>Hasmik Grigoryan</i>	18
3. The heroic battle of Moussa dagh according to the testimonies of the eyewitness survivors <i>Verzhine Svazlyan</i>	27
4. Andranik: folklore character <i>Alvard Ghaziyanyan</i>	41
5. Canonization of the martyrs of the Armenian Genocide as a cultural event <i>Harutyun Marutyanyan</i>	54
II. STALINISM: YESTERDAY AND TODAY	
6. The forced relocation of Armenians and the subgroup of “Turks” in specific localities exiled from the Black sea area <i>Hranush Kharatyan</i>	66
7. Altayan exile as a source of innovations <i>Levon Abrahamian</i>	81
8. The localization of the monument of Anastas Mikoyan as a “place of memory” <i>Hasmik Knyazyan</i>	90
III. OLD AND NEW REFUGEES/IMMIGRANTS IN ARMENIA	
9. Generation change issues in compatriotic unions <i>Anna Markosyan</i>	106
10. The Pand pilgrimage as a paradigm of the Getashen descendents’ identity <i>Gayane Shagoyan, Arsen Hakobyan, Victoria Khurshudyan</i>	116
11. The process of integration and naturalization of Armenian refugees from Azerbaijan (1988–1992) <i>Shushanik Ghazaryan</i>	126
12. The process of accomodation of Syrian Armenians <i>Armenuhi Stepanyan</i>	135
13. Language as an important component for Syrian Armenians cultural adaptation (an ethno-sociological survey) <i>Gayane Hakobyan</i>	143

IV. ETHNOGRAPHY OF MUSEUM OBJECTS

14. The types of money and their ritual significance 156
Armine Zohrabyan
15. Manifestations of compositions and ornaments
of Armenian carpets in middle age Spanish carpets 168
Lilia Avanesyan
16. Necklaces with dragon symbols 179
Astghik Israelian
17. On the issue of promoting of ethnographic artifacts and collections
in the light of modern market relationships 193
Lianna Gevorgyan

V. BELIEF, RITUAL, FESTIVAL

18. Trepanation in the Late Bronze and Early Iron ages (on anthropological
materials from the territory of the Lori region of Armenia) 206
Anahit Khudaverdyan, Suren Hobosyan
19. The miracle factor in the religious-ecclesiastical legends of Moks 217
Ester Khemchyan
20. The soul outside of the body in Armenian tales of magic 231
Tamar Hayrapetyan
21. The Hisnakats (Forty days) feast epiphany 243
Hasmik Abrahamyan
22. On the tradition of raising of Varaz-Trdat, the Prince
of Caucasian Albania, on the shield 255
Artak Dabaghyan
23. Reflection in the “curtail form” of the ritual in
the name of one plant 263
Emma Petrosyan, Zaruhi Sudjyan
24. Funerals that can be photographed and
funerals that can not be photographed 269
Smbat Hakobyan
25. Armenian-Catholic community of Samtskhe-Javakhk
(an attempt of historic-ethnographic research) 279
Sose Grigoryan

VI. SACRAL PLACE AND CHURCH

26. Sacred landscape of Tirinkatar on Aragats 290
Arsen Bobokhyan
27. Sacred objects from medieval Saghmosavank 302
Ashot Manucharyan
28. Mount Cassius in traditional ancient beliefs and
folk tales of Armenians in the Antioch region 313
Hagop Tcholakian

29.	Two churches, two communities: social and religious context of newly built churches <i>Yulia Antonyan</i>	328
VII. LEISURE		
30.	The cafn environment in Yerevan: eastern space with western trajectory <i>Gohar Stepanyan</i>	340
31.	Leisure time structure changes in urban residential areas of the Republic of Armenia <i>Ruben Ohanjanyan</i>	353
VIII. PUBLIC DISCOURSE AND BEHAVIOUR		
32.	The interactions of culture and certain contemporary fundamental issues in Armenian public perceptions <i>Nikol Margaryan, Meline Torosyan</i>	366
33.	Some aspects of gender communication issues in Post-Soviet Armenia <i>Lilit Manukyan</i>	383
IX. AGRICULTURE AND GATHERING		
34.	Agricultural customs in Armenia in the 17th century according to historiographers Zakaria Kanakertsi and Zakaria Aguletsi <i>Christine Papikian</i>	392
35.	Gathering of wild fruits in Lori <i>Angela Amirkhanyan</i>	
X. EPIC POEM		
36.	Armenian folk heroic epic <i>Armen Petrosyan</i>	414
37.	Aram Ghanalanyan: writing down and editing the versions of “Sasna tsrer” (Daredevils of Sassoun) epic poem <i>Anna Poghosyan</i>	426
38.	The religious ceremonial component in the Armenian epic “Sasna tsrer” <i>Sargis Harutyunyan</i>	439
XI. FAIRY TALE		
39.	Gift-bringer and adviser animals in the Armenian folk tales <i>Marine Khemchyan</i>	446
40.	Fairy tale narration today <i>Nvard Vardanyan</i>	458